

Обітниця, яку подружжя ніколи не має порушувати

Під час наших шлюбних церемоній я прошу наречених дати одне одному обітницю, яку ніколи не можна порушувати. По-перше, чоловік і дружина мусять завжди довіряти й любити одне одного. По-друге, вони не повинні розбивати серця подружжя. По-третє, вони мають виховувати своїх дітей і онуків, щоб ті були цнотливими. По-четверте, всі члени сім'ї повинні допомагати й підтримувати одне одного на шляху втілення ідеальної родини. Цнотливість до шлюбу і вірність у шлюбі є найважливішими речами. Я навчаю, що саме завдяки цим чеснотам вони зможуть реалізувати свій найвищий потенціал людини, створюючи та підтримуючи здорові сім'ї.

Шлюб — це більше, ніж просто єднання чоловіка й жінки. Це важлива церемонія, коли подружжя зобов'язується продовжувати Божу працю творіння. Шлюб — це шлях, на якому чоловік і жінка, ставши єдиним цілим завдяки істинній любові, дають початок новому життю. Завдяки шлюбу створюється нове майбутнє: формуються суспільства, будуються нації. Божий світ миру втілюється завдяки сім'ям, в основі яких шлюб. Саме із сімей починає поширюватися Боже Царство Небесне на землі.

Отже, саме подружжя мають стати центром гармонії. Причому гармонія повинна бути не тільки між подружжям, але вони мають принести цю гармонію також своїм батькам і родичам.

Недостатньо, щоб у любові жили тільки чоловік і дружина, всі родичі також мають любити одне одного. Я наказую подружжям народжувати багато дітей. Адже Боже благословення якраз і полягає в тому, щоб народити багато дітей і виховати їх. Люди не мають права переривати дорогоцінне життя, дане Богом, керуючись власними поглядами. Божа воля існує на кожне життя, народжене в цьому світі. Життя кожної

людини є дорогоцінним, тому слід піклуватися та захищати його.

Збереження взаємодовіри та зміцнення любові є природним для чоловіка і дружини. Тому, звертаючись до подружжя, я наголошую, що третя обітниця найважливіша: «Виховуйте своїх дітей і онуків у цноті». Це очевидна річ, але її так важко дотримуватися в сучасному суспільстві. Однак чим гіршим стає світ, тим важливіше суворо дотримуватися сексуальної чистоти.

Саме завдяки сім'ї людина може досягти досконалості й побудувати мирний світ. Мета релігії полягає у вихованні людей добра, які побудують ідеальний мирний світ. Хоч би скільки зусиль докладали політики, вони не принесуть миру. Військова міць теж не є запорукою миру. Відправною точкою встановлення миру є сім'я.

Коли 1971 року я вперше приїхав в Америку, вітер безладного вільного сексу дув по всій країні, суспільство перебувало на роздоріжжі. Дедалі більше добре освічених молодих людей руйнувало своє життя. Сексуальна аморальність була настільки поширеною, що стала нормою. Захворювання, які передаються статевим шляхом, почали стрімко розповсюджуватися.

Серйозність проблеми посилювали політики, науковці й духовенство. Навіть добре знаючи про цю проблему, більшість просто закривала на неї очі. Вони відводили погляд від потворної реальності, оскільки самі не зберегли сексуальної чистоти. Люди, які самі не зберегли цноти, не можуть змусити своїх дітей залишитися цнотливими.

Занепад статевої моралі серед дорослих руйнує сім'ї та життя дітей. Аморальність і розбещеність особистого життя батьків врешті-решт руйнує життя дітей. Причина, через яку, попри високі матеріальні статки, суспільство залишається нещасливим, криється саме в руйнації сімей. Тільки коли подружжя живе праведно, воно може зберегти сім'ю та виховати цнотливих дітей.

Мати — фортеця, яка захищає родину. Хоч би як змінювалося

суспільство, сім'я буде залишатися здоровою і гармонійною, тільки коли мати, жертвуючи власними інтересами, служить усім. Саме в такій сім'ї виростуть прекрасні діти. У вихованні дітей найважливіше те, що діти бачать і чого навчаються саме в сім'ї. Краб, який ходить боком, не може сказати своєму потомству ходити прямо. Батьки мусять показати гарний приклад. Істинні діти походять з істинних сімей. Істина завжди дуже проста.

Найскладнішим аспектом сімейного життя є правильне виховання дітей. Ми народжуємо та виховуємо їх у любові, але вони не обов'язково стають такими, якими їх бачать батьки. До того ж сьогодення матеріалістична цивілізація руйнує невинні уми юного покоління. Молодь, яка має дорослішати, щоб стати відповідальними зрілими людьми, здатними на надзвичайні речі, губить себе наркотиками. Через уживання наркотиків люди втрачають зв'язок із власною душею. Втративши цей зв'язок, молоді люди з часом починають чинити злочини і впадають у статеву розпусту.

Підлітковий вік — це найважчий час у вихованні дитини. У цьому віці всі діти немов принци і принцеси. Вони вважають, що світ має обертатися навколо них, тому діти не погоджуються з усім, про що кажуть батьки. Якщо в цей час батьки не знайдуть порозуміння з дитиною, існує вірогідність, що дитина обере хибний шлях. З іншого боку, в підлітковому віці дитину можуть зворушити прості речі, які знайдуть відгук у її душі. Дитина може відчувати радість і всміхнутися, побачивши восени, як із дерева, з якого вже осипалося листя, падає на землю хурма. Їй важко це пояснити, але вона відчуватиме радість, бо це розчулить її. Це ознака того, що первісний характер Бога живе в її серці.

Якщо в підлітковому віці діти опиняються в полоні любові, їхнє сприйняття може затьмаритися, а здатність давати правильні оцінки втрачається. Коли підлітки, хлопчик і дівчинка, зустрічаються й починають розмовляти, їхні серця хочуть вистрибнути з грудей. Якщо в цей момент їхні душі не будуть у гармонії з Божим ідеалом, їх обов'язково затягне світ зла, оскільки вони втратять контроль над своїм тілом.

Очі нашої душі та наші фізичні очі поєднуються й функціонують як одне ціле. Коли ми сповнені любові, наш ніс починає любити ті запахи, які ненавидів, а рот — ті смаки, що були неприйнятними. Ми хочемо вести розмови про любов усю ніч. Ми хочемо постійно бути з коханою людиною і торкатися її. Варто вам закохатися в підлітковому віці, ви починаєте дивитися на все через рожеві окуляри і втрачаєте можливість приймати правильні рішення.

У підлітковому віці наші душа й тіло широко відчиняють двері назустріч любові. Закохавшись у когось, дитина почувається щасливою і захопленою об'єктом своєї любові. Однак двері любові не відчиняються, доки не настане час. Діти повинні розуміти, що слід дочекатися, доки ці двері відчиняться. І саме батьки мають розповісти дітям про це. Любов — це процес, завдяки якому ми стаємо схожими на Бога, хоча світ може диктувати нам інші правила.

Revision #2

Created 25 February 2024 09:23:35 by andres

Updated 25 February 2024 09:24:25 by andres